

Predikan av Jenny Arnerlöf – Pingstdagen – 2024

De första elva kapitlen i Bibeln berättar mänsklighetens universella berättelse. De berättar om en tid när Gud försökte kommunicera direkt med alla människor. Berättelsen om Babels torn är den sista delen av begynnelsen. Det är direkt efter incidenten vid Babel som Gud bestämde sig för en annan väg och kallade Abraham. Om vi inte redan bestämt oss för att Gud är god och gör allt han gör för det goda, kan berättelsen om Babel väcka oro i oss. Vi kan få idén att Gud kände sig hotad av mänsklig kompetens när vi läser att Gud tänkte "Nu är ingenting omöjligt för dem". Vill Gud hämma vår utveckling? Är människors teknologiska framsteg ett hot för Gud?

Det korta svaret på frågan är "nej". Det långa svaret kan vi ta vid ett Bibelstudium någon gång, men varför byggde de tornet i Babel? Eftersom detta sker efter berättelsen om syndafloden är det rätt sannolikt att det fanns en del självbevarelse inbakat i deras sätt att tänka. Men det som berättelsen gör ännu tydligare är ett slags självhävdelse eller storhetsvansinne. Tornet som sträckte sig till himlen ska ses som ett sätt att ta kontroll över det gudomliga.

Guds agerande vid Babel kan verka förbryllande tills vi tänker på grymheterna som begåtts framför allt emot urinvånare (men även andra folkgrupper under historiens gång). Så kallade civiliserade nationer utrustade med teknologi och alltför ofta i religionens namn åkte ut över världen för att dominera och utnyttja andra folkgrupper. Världshistorien och historien om världens olika imperier har nästan alltid varit en berättelse om erövrande och förtryck utfört genom att beröva den

erövrade kulturen deras språk. Vi brukar säga att den som hittar sin röst har egenmakt i ordets bästa bemärkelse.

När Gud skapade människor var tanken att vi skulle ha egenmakt på ett kreativt och livsbejakande sätt. Men som en del av allt som gick fel använde människor makt för dominans och egenmäktighet skild från Gud. Som den nya Adam har Jesus förändrat det. Hans inkarnation är nyckeln till Guds utväljande av Abraham och Israels folk. Det var en lång process från Abraham till Jesus eftersom Israels folk var precis som alla andra folk och körde på flera gupp längs vägen. Det som Gud ville skapa genom Israel var människor som fick sin identitet, säkerhet och välbefinnande genom tro på Gud. Jesus fullbordade Guds plan när han fullbordade vår mänsklighet. Han som är det skapande Ordet som skapade världen med ord av kärlek hade all makt men använde inte det för att dominera. Han fullkomnade mänskligheten genom att vara en människa på det sättet som Gud avsåg att människor skulle vara.

I dagens evangelietext förbereder Jesus lärjungarna för stormen som skulle komma. En storm i form av tortyr, lidande och förtryck som världen aldrig tidigare eller sedan dess upplevt. Korsfästelsen av Jesus, av skaparordet själv, var menad att få Jesus att ge vika och föreviga historien om våld och dominans som hade pågått sedan urminnestider. Stormen var också menad att slå ner lärjungarna och lämna dem modfällda. Men Jesus härdade ut stormen. Och enligt planen skickade han Hjälparen, sin egen Ande. Anden kommer till oss med en påtaglig frid som ingjuter mod och hopp i oss så att vi kan härda ut när det stormar. Jesu budskap till lärjungarna och till oss är att hans frid är en gåva till oss som hjälper oss att stå fasta i hans efterföljelse när världens stormar frestar oss att agera på andra sätt.

Pingstdagen är en dag som handlar om makt och kraft. Andens storslagna ankomst på Pingstdagen har gett den heliga Anden ett rykte om att vara storartad – nästan överdådig - i sina uttryck. Men egentligen är pingstundret undantaget som bekräftar regeln att Guds heliga Ande är i verkligheten ganska diskret. Anden finns med som en aktör redan från Bibelns första kapitel, men utan att dra stor uppmärksamhet till sig själv.

Men berättelsen i Apostlagärningarna är speciell – det är en födelseberättelse och födelseberättelser tenderar att vara extravaganta med nytt liv som det stora undret det är. Sankt Lukas skrev ju båda Lukasevangelium och Apostlagärningarna med samma mönster – det börjar med en födelseberättelse, därefter kamp och död följt av uppståndelse och liv. Apostlagärningarna skildrar kyrkans tillkomst, förföljelse och fortsatt liv i kraft av den uppståndnes Ande och frid. På pingstdagen fylldes Jesu efterföljare av samma drivkraft som kännetecknade Jesu liv och de förändrades.

Andens utgjutande på den första Pingstdagen skulle inte lämna någon tvetydighet angående huruvida hjälparen som Jesus utlovade hade kommit. Eldslågorna betecknade Guds upplivande och renande närvaro – varje människa kan nu vara ett tempel – en helig boning för Gud. Sedan är det vinden. Guds egna livgivande andetag fyllde rummet och apostlarna och skickade de ut med mod att tala om Kristus och Guds stora gärningar.

Språkundret som skedde var ett tydlig upphävande av Babels torns språkföbistring. Människor behövde inte längre försöka kämpa sig fram till Gud. Genom Kristus och Anden har Gud tagit ett ännu mer radikalt steg närmare oss. Och vi behöver inte få enhet genom att tvinga varandra till en

enformighet. Kristus är källan till vår enhet och han vill ha människor av alla stammar och språk, och länder och folk i sitt rike som det står i Uppenbarelsebokens vackra vision av framtiden. Andens närvaro och vägledning är vad som gör det möjligt för oss att leva som om den goda framtiden är aktuell redan i nuet. Implikationerna av detta är många – för många för oss att lägga ut idag. Men en sak känns angeläget att fokusera på.

Som Jesus är Ordet som blev en människa är den heliga Anden det levande ordets Ande. Vad kan det betyda för oss och vårt sätt att bruka ord? Ord är det främsta sättet med vilket vi kommer in i varandra, och bygger upp varandra, går varandra på nerverna, skadar varandra och mycket mer.

Med Andens hjälp kan vi finna sätt att tala till och om varandra på sätt som är i samklang med Anden som är också Sanningens Ande. Ord som är sanna talas ofta på hårda sätt men som Andens folk kan vi låter våra ord genomsyras av nåden. I slutändan är det bara sanna och nådefulla ord som kan bygga upp och leda till det goda som vi söker att främja. Det är båda med handling och ord som vi vittnar om Guds verk i historien och i våra egna liv.

Inga religiösa floskler behövs – bara ord där vi är ärliga om vår tro och tvivel och om vår glädje och kamp och om skillnaden som Jesus gör i vårt liv. Den diskreta heliga Anden, som älskar Kristus, ger sig alltid till känna när vi talar om Kristus på ett trovärdigt sätt för att Anden älskar Kristus.

Hur kan det komma sig att ord om Jesus kan vara så lätta att känna och mena, men så svårt att säga till andra? Förmodligen finns det flera svar på den frågan, men Bibelns vittnesbörd pekar på att det är på något sätt

relaterat till världens bilder av styrka och svaghet. Vi har tappat kontakt med idén att svaghet är vår styrka. Vi saknar modet att vara svaga som ingöts i de första kristna när Anden kom. Det kan även hända att vi saknar tro vid vissa stunder. Framförallt tror jag att det beror på en saknad av fantasi, eller imagination i sådana stunder –vårt återkommande misstag är att vår bild av Gud är alldeles för liten. Ändå är allt hopp inte ute.

Gud har talat ord av livgivande nåd och kärlek över oss och Gud har gett oss sin heliga Ande. Som Aposteln Paulus skrev till sin unga och blyga vän Timoteus, "Gud har inte gett oss modlöshetens ande utan kraftens, kärlekens och självbesinningens." Jag vet inte vilken av dessa tre aspekter du behöver mest idag – oftast känner jag ett stort behov av alla tre. Men de goda nyheterna för oss idag är att Gud frikostigt ger dessa gåvor till oss så att vi kan vara Guds vittnen och goda ledare i en värld som längtar efter kraft från ovan. Amen.